

NEW

לקוטי שיחות

האזינו HAAZINU

VOLUME 2, P. 415-417

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

האזינו א | HAAZINU I

Adapted from a *sichah* delivered on the second day of Rosh HaShanah, 5716 (1955)

Introduction

On Shemini Atzeres, 5693 (1932), when the Rebbe Rayatz had left Russia and was living in freedom in Riga, Latvia, he began a *farbrengen* with the words, “Thinking is potent,”¹ and then proceeded to describe the unique nature of deep, concentrated thought. Shortly thereafter, the subject of his talk turned to the members of the chassidic brotherhood who were being hounded by the Communist regime in Russia, and some of those *yeshivah* students (*temimim*) and older chassidim (*anash*) were mentioned by name.

The Rebbe continued, “Thought knows no bounds. No partition can obstruct it; at all times it reaches its required destination.” The Rebbe was clearly implying that he would hold their oppressed brethren in their thoughts.

One of those present, who had recently succeeded in reaching Riga from Russia, then asked, “But what benefit does the other party have from that?”

“He benefits in rich measure,” replied the Rebbe.

After a significant pause, the Rebbe turned to that chassid and asked, “And where were *you* last Sukkos...?”²

The closing question intimates that the chassid was enabled to leave Russia because the Rebbe Rayatz had held him in his thoughts.

The Rebbe shares a similar message in the *sichah* to follow: Our thoughts, the resolutions we make on Rosh HaShanah and Yom Kippur, are themselves potent.

1. Cf. *Sanhedrin* 26b.

2. *Likkutei Dibburim* (in English translation), Vol. 1, p. 1. As stated above, it was the custom of the

Rebbe of each generation to bring each of his chassidim to mind at certain times.

In the Cosmic Court – the Key to a Year of Blessing

May the Resolutions Alone Be Sufficient

1. The Torah portion of the week begins with the words,¹ “Give ear, O heavens, and I will speak; and hear, O earth, the words of my mouth.” Moshe directed his words to heaven and earth because heaven and earth are subservient to the Jewish people. When Jews fulfill G-d’s will, heaven and earth will fulfill the will of the Jewish people.

May G-d grant now – at the time when Jews are taking on good resolutions for the future – that those resolutions themselves should suffice. Even before the Jews actually fulfill them, heaven and earth should respond, providing everything the Jews’ Divine souls desire.

When G-d satisfies the Jews’ material needs, they will show Him what they can accomplish. They will transform the material into spirituality² and do so in a manner of abundance and with joy.

א. די היינטיקע פֿרשט השבוע הויבט זיך אן מיט די ווערטער: האַזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי. דער טעם וואס משה רבנו האט עס געזאגט צו שמים וארץ איז, ווייל שמים וארץ זיינען משעבד צו אידן. בשעת אידן טוען וואס דער אויבערשטער וויל, דאן טוען שמים וארץ דאס וואס אידן ווילן.

דער אויבערשטער זאל געבן, אז איצט, די צייט פון קבלה טובה על להבא, זאל מספיק זיין די החלטה טובה, במילא זאלן שמים וארץ טאן אלץ וואס אידן ווילן בנפשו האלקית, און אז דער אויבערשטער וועט געבן אידן גשמיות וועלן דעמאלט אידן ווייזן וואס זיי קענען,

דאס הייסט אז זיי וועלן מאכן פון גשמיות רוחניות, און דאס זאל זיין מתוך מרחב ומתוך שמחה.

(משיחת יום ב' דר"ה, תשט"ז)

1. *Devarim* 32:1.

2. In the original, *machen fun gashmiyus ruchniyus*, literally, “making

spirituality from physicality.” See the Introduction to *Kuntres U'Maayon*, *Mahadura Kama*, and *HaYom Yom*, entry 27 Elul.

HAAZINU II | האזינו ב

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Haazinu*, 5718 (1957)

Introduction

This week's Torah reading begins with Moshe addressing heaven and earth,¹ "Give ear, O heavens, and I will speak; and hear, O earth, the words of my mouth." Our Sages and Rabbis² note that the Prophet Yeshayahu also spoke to heaven and earth, but addressed them in a reversed order, "Hear, O heavens, and give ear, O earth."³

The difference between their words is explained as follows: *Shemia*, "hearing," implies hearing from a distance; *haazana*, "giving ear," implies that the listener is close by. Moshe was closer to the heavens than to the earth; therefore, he said, "Give ear, O heavens, and hear, O earth." Yeshayahu, who was closer to the earth, said, "Hear, O heavens, and give ear, O earth."

We all oscillate between these two positions: There are times when we are closer to heaven, and there are times when we are closer to earth. The Rebbe's analysis of these two perspectives gives us insight into how to harmonize our own spiritual yearnings (heaven) with our lives on this material plane (earth). Ultimately, our fulfillment comes not in prioritizing one over the other, but in uniting the two into a single approach.

1. *Devarim* 32:1.

2. *Midrash Tanchuma*, *Parshas Haazinu*, sec. 2, quoted by *Daas Zakeinim*

from the authors of *Tsafos*; Or
HaChayim, *Parshas Haazinu*.

3. *Yeshayahu* 1:2.

Two Voices, One Mission

Moshe and Yeshayahu – Two Vantage Points

1. The Torah reading begins with Moshe's declaration,¹ "Give ear, O heavens, and I will speak; and hear, O earth, the words of my mouth." The Prophet Yeshayahu also used similar wording but in the reverse order,² "Hear, O heavens, and give ear, O earth."

Commentators³ explain the difference as follows: *Shemia*, "hearing," implies hearing from a distance; *haazana*, "giving ear," implies that the listener is close by. Moshe was closer to the heavens than to the earth; therefore, he said, "Give ear, O heavens, and hear, O earth." Yeshayahu, who was closer to the earth, said, "Hear, O heavens, and give ear, O earth."

א. דעם לשון האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי, געפינט מען אויך ביי ישעיה הנביא אבער אין אן אופן הפוך, שמעו שמים והאזיני ארץ.

זאגן אויף דעם די מפרשים, ווייל שמיעה איז מרחוק און האזנה איז מקרוב. משה רבנו איז געווען נענטער צו שמים ווי צו ארץ, דערפאר האט ער געזאגט האזינו השמים ותשמע הארץ, און ישעיה וואס איז געווען נענטער צו ארץ האט ער געזאגט שמעו שמים והאזיני ארץ.

How the Prophets Spoke

2. Moshe was "a soul from [the World of] *Atzilus*."⁴ In other words, not only did his soul originate from *Atzilus*, but even after its descent here to this physical world, his spiritual level was that of *Atzilus*. As *Rambam*⁵ explains, Moshe's prophecy was entirely superior to that of all the other prophets. Whenever the other prophets delivered prophecy, they had to divest themselves of the trappings of physical existence, because their physical bodies would obscure the prophecy⁶ (which is a revelation from *Atzilus*). By contrast, Moshe did not need to divest himself of the

ב. משה רבנו איז געווען א נשמה דאציילות, דאס הייסט אז אויך זייענדיק דא למטה איז ער געווען במדרגת האציילות. ווי עס ווערט דערקלערט אין רמב"ם בענין מעלת נבואת משה על נבואת שארי הנביאים, אז ביי אלע נביאים האט בשעת נבואתם געדארפט זיין התפשטות הגשמיות, ווייל זייער גוף הגשמי האט מבלבל געווען צו דער נבואה (וואס דאס איז א גילוי פון אציילות), אבער ביי משה'ן האט נישט געדארפט זיין קיין

1. *Devarim* 32:1.

2. *Yeshayahu* 1:2.

3. *Midrash Tanchuma*, *Parshas Haazinu*, sec. 2, quoted by *Daas Zakeinim* from the authors of

Tsafos; Or HaChayim, *Parshas Haazinu*.

4. See *Likkutei Torah*, *Devarim*, p. 49b, et al. The term, "World of *Atzilus*," refers to the Realm of

Emanation, the loftiest of the four spiritual worlds.

5. *Hilchos Yesodei HaTorah* 7:6.

6. See *ibid.* 7:2; the *maamar* entitled *Basi LeGani*, 5710, sec. 5.

physical. Not only did his physical body not obscure his perception of G-d's word, but, moreover, his body served as a conduit for G-dliness – “the Divine Presence spoke from his throat.”⁷

This also explains the fundamental difference between all the other prophets and Moshe: All the other prophets began their prophecies with the words *Koh amar Havayah*, “So has G-d spoken,” i.e., G-d's word was being perceived as en clothed in imagery;⁸ it was like a reflection seen in a mirror,⁹ as it were. They spoke in this manner because their prophecies emanated from the worlds of *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah*,¹⁰ realms in which there is no direct perception of G-d. By contrast, Moshe began his prophecies with the words *Zeh had'var asher tzivah Havayah*, “This is what G-d commanded,” communicating G-d's word directly, because his prophecy emanated from *Atzilus*.¹¹

Therefore, when Moshe addressed heaven (*Atzilus*), he used the word *ha'azinu*, a term implying closeness. When he addressed the earth (referring to *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah* in general, and this material world in particular), he used the word *v'sishma*, a term implying distance.

However, Yeshayahu's prophecy was of the same type as that of all the other prophets. True, he beheld the Divine chariot, but this was no more than the chariot of the world of *Beriah*. Hence, when addressing heaven (*Atzilus*), he used the word *shim'u*, a term implying distance, and when addressing the earth, he used the word *ha'azini*, a term implying closeness.

התפשטות הגשמיות, וייל זיין גוף הגשמי איז ניט נאר וואס ער האט ניט מבלבל געווען צו אלקות, נאר נאך מערער, ער איז געווען א כלי צו אלקות, וייל שכינה מדברת מתוך גרונו.⁷

און דאס איז אויך דער טעם ההפך פון אלע נביאים ביז משה רבנו, אז כל הנביאים נתנבאו ב"כה" - ב"ע [בריאה יצירה עשיה], און משה נתנבא ב"זה" - אצילות.⁸

דערפאר בשעת משה רבנו האט גערעדט וועגן שמים (אצילות), האט ער געזאגט האזינו, לשון קירוב. און בשעת ער האט גערעדט וועגן ארץ, וואס דאס איז ב"ע בכלל און עולם הזה בפרט, האט ער געזאגט ותשמע לשון ריחוק.⁹

אבער ישעיה, וואס זיין גבואה איז געווען בכלל גבואת שארי הנביאים, - הגם ער האט געזען די מרכבה, אבער דאס איז מער ניט ווי מרכבה דבריהא, - האט ער אויף שמים (אצילות) געזאגט שמעו, לשון ריחוק, און אויף ארץ - האזינו, לשון קירוב.¹⁰

7. Note *Zohar*, Vol. 3, pp. 232a, 7a, 265a; *Shmos Rabbah* 3:15; *Vayikra Rabbah* 2:3; *Mechilta*, *Shmos* 18:19; *Likkutei Torah*, *Vayikra*, p. 50a.

8. *Rambam*, *Hilchos Yesodei HaTorah* 7:3.

9. See *Sefer HaMaamarim* 5663, Vol. 2, p. 285; *Sefer HaMaamarim* 5679,

p. 284.

10. As stated previously, the source of all prophecy is *Atzilus*. However, with the exception of Moshe, none of the prophets were able to appreciate the light of *Atzilus* directly. They perceived it only as en clothed in the “garments” of the lower realms. In other words, their perception was

somewhat like a student listening to a teacher who communicates his lessons via analogy. See *Shaarei Kedushah*, *shaar* 6; *Sefer HaMaamarim* 5656, p. 327; *Sefer HaMaamarim* 5706, p. 110, et al.

11. See *Sifri*, *Bamidbar* 2:03; *Likkutei Torah*, *Bamidbar*, p. 82a ff.

Two Prophets, One Purpose – Harmony Between Heaven and Earth

3. However, further clarification is necessary: Why did Moshe need to speak to the earth – *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah* – at all, and why did the Prophet Yeshayahu need to speak to heaven, *Atzilus*?

All that a soul from *Atzilus* perceives is *Atzilus*. The reason is that *Atzilus* is not located somewhere else, far beyond the earth; *Atzilus* is also found right here on this plane (it is just not perceptible to ordinary people), for, as explained in *Likkutei Torah*,¹² spirituality is not bound by the limitations of place. Seemingly, then, Moshe should only have spoken to *Atzilus*.

Similarly, the question arises: Why did Yeshayahu, who saw the chariot of *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah*, address heaven (*Atzilus*)?

In resolution, the underlying concept can be explained as follows: According to *nigleh*, the revealed, primarily legalistic dimension of the Torah, it is explained that the twofold – although opposite – calls of Moshe and Yeshayahu, addressing both heaven and earth, were necessary because heaven and earth were called to serve as witnesses.¹³ Just as in an earthly court, two witnesses are required and to be accepted, the testimony of the witnesses must match – both witnesses must say the same thing. Accordingly, both Moshe and Yeshayahu used twofold – although opposite – wording. In this way, both witnesses – heaven and earth – would be addressed with both terms, “give ear” and “hear.”

Similar concepts apply regarding the spiritual realms: *Atzilus* must be balanced with *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah* (so there be “coordinated testimony”). *Atzilus* should be drawn down into *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah*; and *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah* should ascend to *Atzilus*.

ג. לויט דעם איז אָבער נישט פאַרשטאַנדיק: צו וואָס האָט משה רבנו געדאַרפֿט בכלל ריידן וועגן ב״ע, און ישעיה הנביא וועגן אַצילות?

בײַ אַ נשמה דאַצילות איז דאָך אַלץ וואָס זי זעט – אַצילות. וואָרום אַצילות איז נישט ערגעץ וואו, אַצילות איז דאָך דאָ למטה, ווי עס ווערט דערקלערט אין לקוטי תורה, אַז רוחניות איז נישט בגדר מקום.

האָט דאָך משה רבנו געדאַרפֿט ריידן נאר וועגן אַצילות?

אזוי אויך ישעיה, וואָס האָט געזען מרכבה דב״ע, צוליב וואָס האָט ער גערעדט וועגן שמים?

נאר דער ענין איז:

אזוי ווי על פי נגלה איז מען מבאר דעם טעם פון די לשונות הפוכות שבמשה וישעיה, ווייל שמים וארץ זיינען צוויי עדות, און אזוי ווי ביי עדות דארף זיין עדותם מכוונת, אַז בייַדע עדים זאלן זאָגן איין זאך, דערפאר האָבן משה און ישעיה געזאָגט לשונות הפוכות, בכדי אַז צוזאַמען זאלן בייַדע עדות – שמים וארץ – זיין בייַדע לשונות, האַזנה און שמיעה.

אזוי אויך אין רוחניות, מען דאַרף אויסגלייכן אַצילות מיט ב״ע (עדותם מכוונת); אַצילות זאל נמשך ווערן אין ב״ע, און ב״ע זאל עולה זיין אין אַצילות.

12. *Likkutei Torah, Devarim*, p. 49a-b.

13. See *Rashi* on *Devarim* 32:1. As *Sifri* comments on this verse, it was

necessary for heaven and earth to be charged to serve as witnesses both in a manner of *haazana* and *sh'miah*. Hence, it was necessary for both

Moshe and Yeshayahu to charge them.

For this reason, Moshe also addressed *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah*, i.e., in order to draw down *Atzilus* into *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah*. And Yeshayahu also addressed *Atzilus*, for the purpose of elevating *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah* up to *Atzilus*.

Their words were directed to these realms respectively because Moshe's essential role was to draw down G-dliness from Above to below, from *Atzilus* to the lower worlds. This was illustrated by his drawing down the Torah into the lower realms. By contrast, the Prophet Yeshayahu's essential role was to elevate the Jewish people from below to Above. As a prophet, his role was to give rebuke¹⁴ because the purpose of rebuke is to bring about change within people, motivating them to ascend from below upward. Therefore, they each addressed the two levels of existence so that they would bring about the integration of the loftier realms with the lower ones.

When Two Become One

4. The juxtaposition of the Torah reading and the prophecy of Yeshayahu provides a lesson in our Divine service:

Heaven represents *yoshvei ohel* (those who sit in the tents of Torah study) and earth represents *ba'alei esek* (those engaged in worldly occupations). There must be an integration of both ways of life. Torah scholars must be aware of the teaching,¹⁵ "Whoever says, 'For me, there is nothing else but Torah,' does not even possess Torah." Instead, he must also focus on the fulfillment of the *mitzvos*, for a person must study with the specific intent of applying his Torah knowledge in his actual conduct because "Torah study is great [specifically] because study leads to action."¹⁶

דערפאר האט משה גערעדט אויף וועגן ב"ע, כדי ממשיך זיין אצילות אין ב"ע; און ישעיה האט גערעדט אויף וועגן אצילות, כדי מעלה זיין ב"ע אין אצילות.

ווארום משה ענינו המשכה מלמעלה למטה, און דאס איז דער ענין וואס משה האט ממשיך געווען תורה למטה. און ישעיה הנביא ענינו העלאה מלמטה למעלה, ווארום א נביא איז דאך געווען א מוכיח, און דער ענין פון הוכחה איז צו פועל'ן אין נבראים די עליה מלמטה למעלה. דערפאר האבן ביידע גערעדט וועגן ביידע ענינים, בכדי צו פועל'ן די התכללות פון מעלה מיט מטה.

ד. די הוראה פון דעם אין עבודת איז:

שמים איז יושבי אהל און ארץ איז בעלי עסק.

דארף זיין די התכללות פון ביידע ענינים. יושבי אהל דארפן וויסן אז כל האומר אין לו אלא תורה אפילו תורה אין לו, נאר עס דארף זיין אויף קיום המצוות, ווארום דער לימוד דארף זיין על מנת לעשות דוקא, תלמוד גדול שיהתלמוד מביא לידי מעשה.

14. See Rambam, *Hilchos Yesodei HaTorah* 9:2.

16. *Kiddushin* 40b.

15. *Yevamos* 109b.

Conversely, those involved in the business world, who primarily serve G-d by fulfilling the *mitzvos*, must know that a Jew must have fixed times for Torah study every day, at the very least, “one portion in the morning and one portion in the evening.”¹⁷

The difference is only what constitutes a person's primary focus – in which vector of service must he devote more care and meticulous devotion. However, the members of both groups must be involved with both vectors of service.

This principle also applies to the distinction between those who serve G-d through their souls and those who serve G-d through their bodies:

Those who serve G-d through their souls, although their primary service is through the soul, must also involve themselves with the body – drawing down G-dliness from Above to below so that it permeates and refines the body. And those who serve G-d through their bodies must also involve themselves with hearing and perceiving the light of the soul – elevating themselves from below upward, harmonizing the body and the soul.

The same applies to each individual *mitzvah*: the action of the *mitzvah* – the “body” of the *mitzvah* – must be integrated with the intention of the *mitzvah*, its “soul,” because “*mitzvos* without intention are like a body without a soul.”¹⁸

און בעלי עסק, וואס זייער עיקר עבודה איז בקיום המצוות, דארפן זיי וויסן אז מען מוז האבן א קביעות עתים לתורה יעדן טאג, על כל פנים פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית.¹⁷

דער אונטערשייד איז נאר, וואס ס'איז עיקר ענינם, אז אין דעם קו דארף מען מער מהדר זיין, אבער ביי ביידן דארפן זיין ביידע קוין.¹⁸

און אזוי איז אויך בענין עובדי הוי' בנשמתם ועובדי הוי' בגופם: עובדי הוי' בנשמתם, כאטש עיקר עבודתם איז מצד הנשמה, דארפן זיי זיך אפגעבן אויך מיט גוף – המשכה למטה; און עובדי הוי' בגופם דארפן זיי זיך אפגעבן אויך מיט הערן און דערהערן דעם אור הנשמה – העלאה למעלה.

און אזוי אויך אין יעדער מצוה בפרט, דארף זיין די מעשה המצוה מיט דער כוונת המצוה, ווארום מצוה בלא כוונה כגוף בלא נשמה.¹⁸

(משיחת ש"פ האזינו, תשח")

17. Menachos 99b; the Alter Rebbe's *Hilchos Talmud Torah* 3:4.

18. See *Shalah, Maseches Tamid, Amud HaTefilah, Inyan Chanukah*, p. 249b.

א) ישע' א, ב.	רסה, סוף ע"א. שמות רבה פרשה ג,	ט) יבמות קט, ב.
ב) תנחומא האזינו ב, געבראכט בדעת זקנים מבעלי התוספות ובאור החיים בפרשת האזינו.	טו. ויקרא רבה פרשה ב, ג. מכילתא שמות יח, יט. לקוטי תורה ויקרא נ, א.	י) קדושין מ, ב.
ג) האזנה מלשון אוון.	זע ספרי ריש פרשת מטות. לקוטי תורה במדבר פב, א.	יא) מנחות צט, ב. הלכות תלמוד תורה לאדמו"ר הזקן פרק ג הלכה ד.
ד) הלכות יסודי התורה פרק ז הלכה ו.	דברים מט, ב.	יב) ראה אגרת הקדש סימן ה.
ה) להעיר מזהר חלק ג רלב, א ושם ז, א.	רש"י אויפן ארט.	יג) ראה של"ה מסכת תמיד עמוד התפלה ענין חנוכה (רמט סוף ע"ב).

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
David Hendler
Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

